

[Gustav Pedersen.]

Forhold: en Husmoder, der har een Fødevareleverandør og ikke har nogen anden Forbindelse. Hun vil uvægerligt risikere, hvis hun klager over sin Leverandør for at have taget for høje Priser, at han saa vil behandle hende daarligere i den Tid, der kommer, og det vil maaske i mange Tilfælde betyde en næsten katastrofal Forringelse af den paa-gældende Husmoders Mulighed for at foretage Indkøb. Derfor vil jeg meget stærkt gaa ind for, at Prisdirektøren har Ret, naar han hævder, at man ogsaa bør undersøge anonyme Klager. Viser det sig, at de er ugrundede, saa kan det kun være en Oprensning for den erhvervsdrivende, men til Gengæld kan der være en Række Tilfælde, hvor en Undersøgelse af en saadan Erhvervsvirksomhed kan skaffe Oplysninger, som man ellers ikke kunde faa fat i, og det maa dog først og fremmest være Formaalet med Loven at beskytte Forbrugerne, det vil altsaa sige at forhindre en almindelig Stigning af Prisniveauet.

Naar man nu bedømmer de Forslag, der er fremsat af Flertallet, det vil altsaa sige, naar man bedømmer det, der bliver den endelige Ordning, naar anden Behandling er færdig, kan det ikke undgaas, at man faar det Indtryk, at der i Virkeligheden er sket en Slækkelse af Prisloven. Jeg erkender, at det er ikke væsentlige Ændringer; jeg skal indrømme, at hvis man flygtigt læser Paragrafferne igennem, vil man, naar man tænker paa alle de Henvendelser, der er kommet fra en Række Organisationer, og alt det Papir, der er ofret, nærmest faa den Opfattelse, at det er et meget magert Resultat, Erhvervsorganisationerne har faaet ud af deres mange og voldsomme Aktioner. Men selv om det er mindre Indrømmelser, de har faaet, selv om det er paa uvæsentlige Punkter, man har givet Indrømmelser, saa bliver der tilbage ligesom en Indrømmelse af, at man skal give de erhvervsdrivende lidt lempeligere Kaar, og saa er Spørgsmaalet: Er Tiden inde til det?

Vi ved alle sammen, at vi, saa længe denne Lov eksisterer, vil have Varemangel paa de allervigtigste Omraader. For Fødevareomraadet er det allerede under det forrige Punkt paa Dagsordenen slaaet fast, at man der faar en uhyre vanskelig Situation, fordi man ikke indfører Kort og den deraf følgende Ret til et bestemt Kvantum. Det vil betyde, at Angsten for ikke at faa det nødvendige i den Grad vil øve et Pres paa Priserne, at hvis der skulde Ændringer til, skulde de i Virkeligheden være af skærpene Karakter. Paa det andet store Forsyningsomraade, Beklædningsomraadet, er

Tilstanden i Virkeligheden ikke gunstigere. Der er ikke for de nødvendige Beklædningsvarer noget, der bare ligner Konkurrence. Naar man ser det i Forbindelse med, at der fortsat er en meget stor Del af Befolkningen, der har urimelig stor Likviditet, det vil altsaa sige har mange ledige Penge, de kan kaste ud efter Varerne, saa er det min Opfattelse, at det, at man har givet Erhvervene Indtrykket af, at nu skal de i hvert Fald have nogle Lempelser, vil svække selve Respekten for det, der er Meningen med Loven.

Den Propaganda, der har været ført mod Prisloven praktisk talt saa længe, den har eksisteret, har i mange Tilfælde sigtet saa højt, at man faar Indtrykket af, at det lidt efter lidt skal slaas fast, at de, der er noget i Vejen med, det er ikke dem, der tager for høje Priser, men det er det Prisdirektorat, der overhovedet ikke forstaar det praktiske Erhvervsliv. Det er i Virkeligheden Tonen, der gaar som en rød Traad gennem store Dele af den Agitation, der føres mod Prisloven. Man stiller de handlende og mange andre erhvervsdrivende op som stakkels forfulgte Mennesker, der af et urimeligt haardhændet Prisdirektorat gaas saa nær i deres almindelige borgerlige Rettigheder, at de næsten har ulidelige Vilkaar. Agitationen faar jo ogsaa af og til en ekstra Tand opefter. For et Par Dage siden fik vi her i Tinget omdelt en Tryksag, der viste, at man anvender alle de Metoder, det overhovedet er muligt at anvende, til at fremkalde den Opfattelse, at det slet ikke er de erhvervsdrivende, der er noget i Vejen med, men Statsmyndighederne.

Jeg kunde forstaa, hvis man nu fra Regeringens Side eller fra Flertalspartiernes Side vilde sige: disse Mennesker har Ret, vi afvikler det hele. Men det vil man ikke, eller det tør man ikke. Men naar man dermed erkender, at der er en overvejende Sandsynlighed for, at alt for mange erhvervsdrivende vil misbruge den Magt, de faar, i en Periode med Knaphed paa de mest nødvendige Varer, er det et noget haltende Standpunkt, at man prøver paa alligevel at slække snart paa det ene og snart paa det andet Omraade.

Maa jeg føje dertil, at for de Mennesker, der kun har deres faste Løn at leve af, bliver der Vanskeligheder nok i den kommende Tid, og der kunde derfor være en ganske særlig Grund til i første Række at tænke paa deres Interesse, medens Helhedsindtrykket efter Behandlingen af Ændringsforslagene her i Virkeligheden bliver, at det er Forbrugerne eller deres Interesse, der maa